

"500 mil med mening"

av Kenton Bailey, Kentucky, USA

Jag heter Kenton. Jag är en person. Jag har intressen, hobbyer, arbetsuppgifter, ansvar, gillar och ogillar, älskar och hatar. Jag har ont, obehag, problem och brister. Jag har ont, svullnad, hål, blåmärken, sår och ärr. Och ändå är jag inte min kropp. Jag skäms inte över min kropp, men det är fortfarande min börda att bära. Jag är en person. Jag är en själ.

När jag bestämde mig för första gången, i vad som nu kallas ett "försök" att gå över Amerika, hade jag blivit konsumerad med idén, drivs av ett behov av att springa, och drömmen som drivs av vandrarnas online tidskrifter tidigare.

När jag såg på videor och läste artiklar från människor som hade rest 2000+ mil, såg jag fria själar som hade hittat ett sätt att undkomma den dagliga monotonin av livet. I många fall kände vandrare oförfulla i sina vanliga liv. I många fall var de bara äventyrliga och ledde annars lyckliga liv.

Ett tips som jag hade konsekvent hört var att gå för en sak. En bra anledning att vara för den extra motivationen och att göra något bra med din tid. Att inte slösa exponeringen. Att ta något bra och göra det bra. Först syntes tanken på att gå för en sjukdom som jag själv lider av, att jag var självvisk. Det finns trots allt så många stora människor som behöver hjälp med sina kampar.

Inte så länge innan gången hade jag börjat frekventera Facebook-grupper för personer som lider av Hidradenitis Suppurativa. Även om det var kul att ha ett samhälle som fick mig att känna mig inte så ensam, var det uppenbart att HS var ett svart hål, med lite behandlingsalternativ och ännu mindre medvetenhet. Det kände bara rätt att välja HS för min medvetenhetskampanj. Det fick mig att skapa ett band med vänner som jag inte visste att jag hade. Vänner som jag kunde dela en intim fråga med och förstås.

Depression skulle inte stoppa mig, mina fläckar skulle inte stoppa mig. Ingenting skulle stoppa mig. Men då stannade jag. I Panama City Beach hade jag äntligen bestämt mig för att ge vad min kropp berättade för mig. Jag hade utvecklat en navelbräck från att trycka tungvagnen så länge bort, och det blev bara värre och jag skulle behöva hålla vagnen och ladda ner den ännu tyngre med vatten för att korsa öknen. Inte bara det, men det visade sig vara med mig själv 24 timmar om dygnet tycktes bara ta fram några av mina värsta tankar.

Medan jag inte avslutade promenaden, och jag inte hittade själv vad jag letade efter gjorde jag det över 500 mil och korsade två och en halv stater. Georgia, Alabama och panhandle of Florida. Längs vägen leddes jag av irreplaceable vänner i HS-gemenskapen, som volontärde sin tid för att hitta mig mat, skydd och säkerhet under vägen. Så i slutändan fann jag mer än jag letade efter, även om det var något oväntat helt och hållet. Något bättre. Trots det snabba slutet var medvetenhetskampanjen en enorm framgång, och andan jag såg i HS-samfundet var som ingen som jag någonsin sett. Så kom ihåg, livet är en promenad. En lång och svår promenad. Men du är inte din kropp ... Du är en person, du är en själ, och din själ kan gå för evigt.

Om du vill lära dig mer om min resa över Amerika, vänligen se min Facebook-sida Kentons Walk for HS och min Youtube-kanal Kenton Bailey
https://www.youtube.com/channel/UCdkbabDJqYHz3_SJXUzKF5Q